

ร่างพระราชบัญญัติ
การประกอบธุรกิจอิสซิง

พ.ศ.

โดยที่เป็นการสมควรให้มีกฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจอิสซิง พระราชบัญญัตินี้มี
บทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลซึ่งมาตรา 29 ประกอบกับ
มาตรา 50 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตาม
บทบัญญัติแห่งกฎหมาย

จึงทรงพระราชกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและ
ยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจอิสซิง
พ.ศ.”

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป

มาตรา 3 ในพระราชบัญญัตินี้

“ธุรกิจอิสซิง” หมายความว่า การให้เช่าทรัพย์สินของผู้ให้เช่าที่มีอยู่แล้วหรือที่ผู้ให้เช่า
จัดหามาให้ตามความประสงค์ของผู้เช่า โดยผู้เช่ามีวัตถุประสงค์ที่จะใช้ประโยชน์จากทรัพย์สิน เพื่อ
ประกอบธุรกิจหรือการค้า ทั้งนี้กรรมสิทธิ์ยังเป็นของผู้ให้เช่า ในขณะที่ผู้เช่ามีสิทธิในการใช้
ทรัพย์สินตามระยะเวลาและด้วยการชำระค่าเช่าตามที่ตกลงกันไว้ในสัญญาอิสซิง โดยเมื่อสิ้นสุด
สัญญาอิสซิง สิทธิในการซื้อทรัพย์สินที่เช่าขึ้นอยู่กับข้อตกลงของผู้ให้เช่าและผู้เช่า

“ผู้ประกอบการธุรกิจอิสซิง” หมายความว่า นิติบุคคลที่ได้รับการจดทะเบียนให้ประกอบ
ธุรกิจอิสซิงตามพระราชบัญญัตินี้

“ทะเบียน” หมายความว่า ทะเบียนการประกอบธุรกิจอิสซิง

“สัญญาอิสซิง” หมายความว่า สัญญาเช่าที่ทำขึ้นระหว่างผู้ให้เช่าและผู้เช่าในธุรกิจ
อิสซิง

“เอกสารการจัดหาทรัพย์สิน” หมายความว่า สัญญาซื้อขาย สัญญาจ้างทำของ ใบเสนอ
ราคา ใบสั่งซื้อหรือสัญญาจ้าง ใบส่งมอบสินค้า ใบเสร็จรับเงิน จดหมายหรือหนังสือได้คอบ
คลดจนเอกสารอื่นใดซึ่งแสดงถึงการได้มาซึ่งทรัพย์สินสำหรับนำออกให้เช่าตามสัญญาอิสซิง

“ผู้เช่า” หมายความว่า บุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลที่เช่าทำสัญญาอิสซิงในฐานะเป็นผู้
เช่า เพื่อใช้ในธุรกิจหรือการค้าของผู้เช่า